

главата му оголѣва. Отива пакъ да вземе пари, но нѣма вече косми. „Да ти дамъ друго нѣщо“, му казалъ той. — „Не косми ми трѣбватъ“. Само тогава той разбралъ, че въ тѣзи косми се крие човѣшкия характеръ. Малкитѣ на гледъ нѣща той е пожертвувалъ ужъ за по-глѣми. Всѣки косъмъ е благородна мисль, пожертвувана за нищо и никакво. Ако имате въ продължение на десетъ години такъвъ стремежъ, вие жертвувате всичко благородно отъ себе си и оставате една гола пустиня. Тогава вие се прѣвръщате на старо голѣмо сухо дърво, което е символъ на пропадналъ човѣшки характеръ. Да не се обиждаме отъ истината. Азъ знаа, мнозина се обиждатъ, когато имъ се каже истината. Но, всѣкой, който се обижда отъ истината. Богъ го счита за старъ човѣкъ. Такъвъ е законътъ прѣдъ Бога: Господъ досега никакъ не се е обиждалъ. Нѣма друго сѣщество, което да е допрѣнесло по-голѣми поругания отъ Бога, но Той никога не Си е даже вѣждитѣ навѣсилъ. Тихо и спокойно гледа Той и казва: „Тѣзи дѣца ще разбератъ закона: сега трупатъ грѣхове, и затова ще носятъ този товаръ“ — „Тежко много тежко, сиромашия, какво ще правимъ?“ — „Ще работитѣ“. — „Другояче не може ли?“ — „Не може, ще работите“. — „Голѣми сме“. — „Ще се молите — ще станете дѣца“. Като се върнете дома, опитайте се да станете дѣца и ще видите какъ ще се подмладите. Остарѣли сте — защо? — Защото носите свѣта на гърба си. Като сте въ единъ параходъ, който се клатушка, и се страхувате, каква полза имате отъ страхуването? Стойте спокойно, имайте довѣрието на едно дѣте. Този, който е направилъ парахода, ще се погрижи